

[Jens Thomsen.]

til personligt Møde med Skatteretten. Dette anser jeg for at være en væsentlig Betyngelse for Skatteyderne.

I Haab om, at man vil tage Hensyn til disse Betragtninger, vil jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard understregede i sin Ordførertale, at han havde god Forstand paa disse Ting, fordi han er Medlem af Landsoverskatteraadet. Ja, der er jo et gammelt Ord, der siger: Den, Vorherre giver et Embede, giver han ogsaa Forstand til at røgte dette Embede. Det er maaske ud fra disse Betragtninger, at det ærede Medlem understregede sin Sagkundskab med Hensyn til disse Spørgsmaal, men efter en Udtalelse, som det ærede Medlem fremsatte her i Folketinget forleden, forekommer det mig, at det er nødvendigt at underbygge Sagkundskaben. Saa vidt jeg husker, sagde det ærede Medlem, at et Driftstab kan deles paa flere Regnskabsaar. Det er efter det Kendskab, jeg har til Skattesager, oplagt urigtigt, og det forbavser i hvert Fald mig i høj Grad, at netop et Medlem af Landsoverskatteraadet kan fremsætte en saadan Udtalelse.

Oluf Pedersen: Dette Lovforslag er et Resultat af Skattekommissionens Arbejde. Der er jo nogle, som regner med, at der ud af denne Skattekommission skal komme saa meget godt. Jeg hører ikke til dem, der stiller store Forventninger til Skattekommissionen, idet jeg regner denne Kommission for at være et Misfoster. Man har fra Kommissionen udelukket den Anskuelse, som med Tiden utvivlsomt vil faa Flertal i den danske Befolkning, nemlig at man skal helt af med Skatterne. En saglig Drøftelse af disse Muligheder har man altsaa ikke ønsket i Skattekommissionen, men man har i Stedet for beskæftiget sig med Lovforslag som det her foreliggende, et Lovforslag, som ikke er meget betydningsfuldt, men som paa visse Maader kan være rigtigt, selv om der maaske kunde være Grund til at foretage nogle Ændringer i det.

Ved Finanslovdebatten i Fjor fremdrog jeg en Skattesag fra Veddelev, hvis Behandling klart viste det uheldige i, at Ligning og Paakendelse af Skattesager bliver sammenblandet, saaledes at Skatteyderne næsten bliver retsløse. Rent principielt kan jeg derfor tiltræde Lovforslaget om en Deling mellem Ligning og Paakendelse af Klager. Det vil medvirke til Lighed for Loven ogsaa over for noget i sig selv saa uretfærdigt som

Skattelovene. Derimod synes jeg, det er uheldigt, at man nu vil sammenblende Ligningen af Skat og Skyld. Der bør efter min Opfattelse være to Afdelinger, en for den almindelige Skattelovgivning og en for de saakaldte Ejendomsskatter, saadan som jeg nu hørte, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ogsaa mente det var rigtigt. Jeg synes, det er en helt anden Sagkundskab, der skal til over for noget saa skønsmæssigt som en Skatteansættelse end over for noget saa reelt som en Ansættelse af fast Ejendom, enten det saa er Grund eller Bygninger. Jeg synes ikke, man skal sammenblende de to Ting.

Til Gengæld synes jeg, at det 15 Mands Tilsyn og den 15 Mands Landsskatteret, der er Tale om, maa være lidt rigeligt. Det siges da ogsaa i selve Lovforslaget, at naar henholdsvis 3 eller 4 foruden Formanden er til Stede, er det tilstrækkeligt til Afgørelsen. Man kunde deraf faa den Tanke, som det ærede Medlem Hr. Jens Thomsen havde, at det store Antal er valgt, blot for at alle disse Personer skulde have Løn. Jeg forstaar det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser saadan, at Baggrunden for det i Virkeligheden er, at man ønsker reelt at foretage en Deling. Men saa synes jeg ogsaa, man kunde gøre det i selve Lovforslaget; det var en bedre Form.

Der foreslaas Bestemmelser om, at hvis en Sags Afgørelse har ladet vente længe paa sig, kan den indbringes for Domstolen. Jeg synes, det bør være saadan, at man sikrer, ikke visse Bestemmelser, for saa vidt en Sag har været for længe under Behandling i Landsskatteretten, men sikrer, at der sker en hurtig Behandling. Det synes jeg var en Fordel.

Jeg synes ogsaa, man burde have udformet det saadan, at naar en Mand bliver dømt til at betale et yderligere Beløb for en forløben Tid, medens han i en tidligere Periode har betalt for meget, maa dette sidste kunne trækkes fra. Jeg har haft et Eksempel, hvor man hævdede, at en Mand havde haft større Indkomst i senere Aar, og derfor dømte man ham til Efterbetaling, men man trak ikke fra, selv om han — da han havde ment, at Indkomsten laa paa et tidligere Tidspunkt — havde svaret Skat af Indkomsten i tidligere Aar. Man erkendte, at han havde betalt for meget den Gang, og sagde, at nu havde han betalt for lidt, og bestemte, at nu skulde han betale ekstra det, som han havde betalt for lidt, uden at give Afslag for det, som han i sin Tid havde betalt for meget. Det synes jeg var urime-